

NEW YORK TIMES BESTSELLER

MODERNÍ BOJOVNÍCI

SKUTEČNÉ PŘÍBĚHY OPRAVDOVÝCH HRDINŮ

Pete Hegseth

C PRESS

Moderní bojovníci

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Pete Hegseth

Moderní bojovníci – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

MODERNÍ BOJOVNÍCI

Copyright © 2020 by Fox News Network LLC.

Published by arrangement with Broadside Books, an imprint of HarperCollins Publishers

All interior photographs, unless otherwise noted, are courtesy of Fox News. For those photographs and images that are the exception, grateful acknowledgment is made to the following: Endpaper flag and pages iv–v:

© weyo/stock.adobe.com. Pages ii–iii: © kaninstudio/stock.adobe.com. Page vi–vii: © kaninstudio/stock.adobe.com. Pages xvi–1, 62–63, 112–113, 176–177:

© bptu/stock.adobe.com. Page 18: photo courtesy of the Washington Post via Getty Images. Page 61: © bptu/stock.adobe.com. Page 79: © Prazis Images/stock.adobe.com. Page 95: © Yuriy Seleznyov/stock.adobe.com. Page 114: Lieutenant Commander (Ret.) Daniel Crenshaw. Photo courtesy of Tom Williams/CQ-Roll Call, Inc. via Getty Images. Page 144: photo courtesy of April Pizana Photography. Page 176: photo courtesy of Echo Charles. Page 193: photo © Moshe Zusman 2018. Page 210: photo courtesy of Bill Miles.

Translation © Vlastislav Valda, 2022

ISBN tištěné verze 978-80-264-4436-7

ISBN e-knihy 978-80-264-4450-3 (1. zveřejnění, 2022) (ePDF)

MODERNÍ BOJOVNÍCI

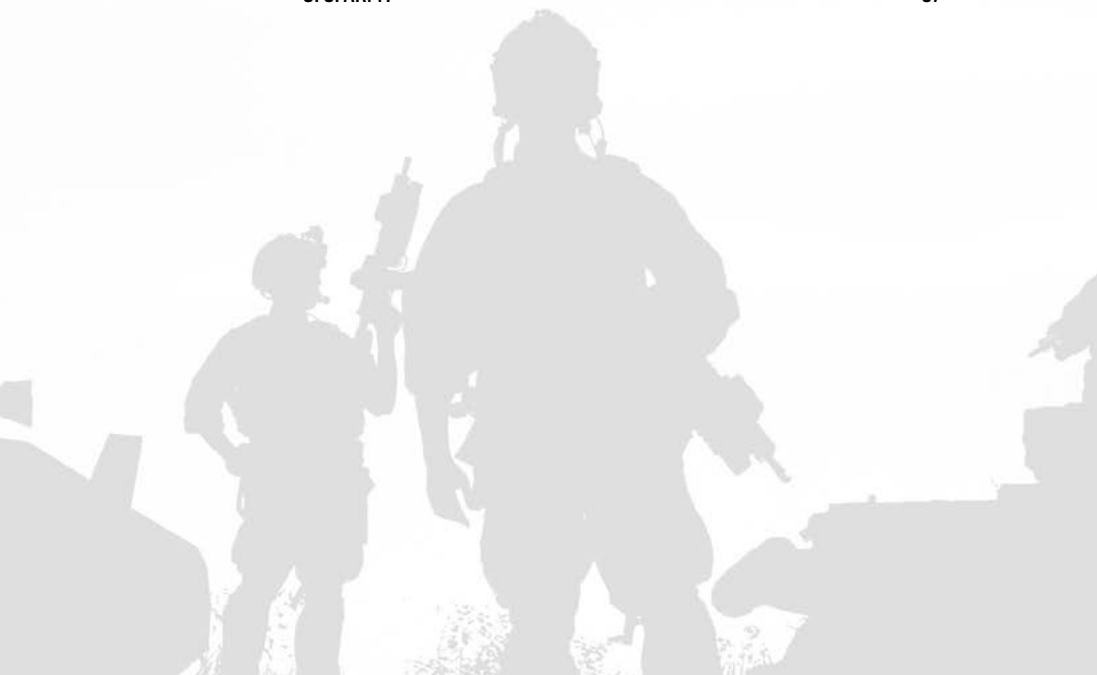
Skutečné příběhy hrdinů

Pete Hegseth

OBSAH

	ÚVOD	13
ČÁST I	NIKDY SE NEVZDÁVAT	21
KAPITOLA 1	SERŽANT I. TŘÍDY (VE VÝSLUŽBĚ) JOHN WAYNE WALDING US ARMY	23
KAPITOLA 2	ŠTÁBNÍ SERŽANT (VE VÝSLUŽBĚ) JEREMIAH WORKMAN U. S. MARINE CORPS	39
KAPITOLA 3	ŠTÁBNÍ SERŽANT (VE VÝSLUŽBĚ) JOHNNY „JOEY“ JONES U. S. MARINE CORPS	53
KAPITOLA 4	KAPITÁN (VE VÝSLUŽBĚ) CHAD FLEMING U. S. ARMY	67

ČÁST II	PŘINĚST SVĚDECTVÍ	83
KAPITOLA 5	NADPRAPORČÍK (VE VÝSLUŽBĚ) ERIC JOSEPH GERESSY U. S. ARMY	85
KAPITOLA 6	SERŽANT MAT BEST U. S. ARMY	101
KAPITOLA 7	PODPLUKOVNÍK (VE VÝSLUŽBĚ) SCOTT MANN U. S. ARMY	117
ČÁST III	POKRAČOVAT VE SLUŽBĚ	133
KAPITOLA 8	KORVETNÍ KAPITÁN (VE VÝSLUŽBĚ) DANIEL CRENSHAW U. S. NAVY	135
KAPITOLA 9	PODPLUKOVNÍK ADAM KINZINGER U. S. AIR FORCE	151
KAPITOLA 10	PORUČÍK (VE VÝSLUŽBĚ) MORGAN LUTTRELL U. S. NAVY	165
KAPITOLA 11	KAPITÁN (VE VÝSLUŽBĚ) SEAN PARNELL U. S. ARMY	181

ČÁST IV	VEDENÍ V ŽIVOTĚ	197
KAPITOLA 12	KORVETNÍ KAPITÁN (VE VÝSLUŽBĚ) JOHN „JOCKO“ WILLINK U. S. NAVY	199
KAPITOLA 13	KORVETNÍ KAPITÁN (VE VÝSLUŽBĚ) CAROLINE JOHNSONOVÁ U. S. NAVY	213
KAPITOLA 14	SERŽANT NICK „THE REAPER“ IRVING U. S. ARMY	231
KAPITOLA 15	ŠTÁBNÍ SERŽANT DAVID BELLAVIA U. S. ARMY	249
	DODATEK	263
	PODĚKOVÁNÍ	283
	O AUTOROVI	285

*Tato kniha je věnována tomu opravdovému jednomu procentu:
Válečníkům – minulým, současným i budoucím – kteří
vyslyšeli volání na obranu svobody.*

ÚVOD

Už jsem toho měl dost. Už jsem nemohl jen nečinně sedět a dopustit, aby mne zcela pohltil pocit prohlubující se bezmoci.

Byl červen 2014. Sledoval jsem stále tísnivější zprávy, které z Iráku přicházely už celé měsíce. Pod černou vlajku Islámského státu (ISIS) se dostávala města, ve kterých jsme prolili tolik americké krve. Byl to chmurný seznam.

Tikrít.

Mosul.

Fallúdža.

Ramadí.

Byl jsem ve Fox News a řval jsem vzteky. Bylo jasné, že v Bílém domě máme administrativu, která se o tento problém nestará nebo ISIS podceňuje jako nějaký „dorostenecký tým“. Ale celá jedna generace vojáků nekrvácela proto, aby došlo k takovému masakru a ústupu. Irák a sousední Sýrie rychle padaly do rukou skupiny islamistických bojovníků, která byla horší než al-Káida a Tálibán. To jsme úplně zapomněli na lekci z 11. září?

A co bylo horší, zdálo se, že administrativě je úplně jedno, jaký to má dopad na Ameriku a příslušníky jejích ozbrojených sil. Zaslepovala ji politická korektnost, její pozornost na sebe poutaly pouze domácí problémy, a tak prostě nevěřila, že islamistům jde o ovládnutí Iráku, Sýrie, Afghánistánu – celého regionu. Ale američtí novodobí válečníci situaci samozřejmě viděli jasně.

Někdo musel něco udělat. Příliš mnoho ušlechtilých bojovníků dosáhlo příliš mnoha dobrých činů, velkých činů, heroických činů, než aby teď všechno šlo k zemi jako Dvojčata – nebo jako Zlatá kopule mešity al-Askarija v Samaře, kde jsem sloužil.

Samarra.

Další město, které skončilo ve spárech ISIS. Domovské město jeho vůdce Abú Bakra al-Bagdádího.

Jedenáctého září jsem studoval na vysoké škole. Útoky na New York a Pentagon daly mému životu nový směr – ostatně přeměrovaly život celé generace.

Když v roce 2006 al-Káida provedla další strategický útok, který změnil směřování našeho válečného úsilí, byl jsem poručíkem pěchoty s nohama pevně na zemi. Zničení samarrské Zlaté kopule – šíitské mešity v sunnitském městě – uvrhlo Irák do smrtící spirály sektářského násilí, ve které přišlo o život i mnoho Američanů. Ale bojovali jsme, postupovali jsme a zvítězili jsme. Byli jsme ochotni přinášet oběti.

A teď nám podrazili nohy. Seděl jsem u stolu – vedl jsem největší americkou konzervativní veteránskou organizaci – a hlouběji než jindy jsem pocítoval deprimující dopad předčasného, politicky motivovaného stažení amerických vojsk. Podle Obamovy administrativy byl Irák „špatná válka“, a tak jsme se vzdali všech zisků ofenzivy z roku 2008, vzdali jsme se všeho, čeho jsme dosáhli. Irák byl ztracen přímo před našima očima.

O pár dnů dříve mi volal štábní seržant David Bellavia, blízký přítel, nositel Stříbrné hvězdy, navržený na Medaili cti a vůbec velký frajer. Žertem jsem mu říkal, že je úplná studnice nápadů. Z padesáti, se kterými se mi svěřil, bývá pětáctyřicet šilenných, čtyři nereálné a jeden geniální. A jak teď mluvil, jeden z oněch čtyřech se měnil v ten jediný geniální.

David měl plán, jak všichni tu bezmoc, rezignaci a vztek, které jsme pocítovali, přeměnit v něco pozitivního. Jak tomu u odvážných akcí zpravidla bývá, nápad částečně vycházel z historie a částečně z toho, v co většina veteránů věřila nejvíce, z přímočaré akce.

A tak se stalo, že jsem se zapojil do realizace Davidova nápadu na zformování novodobých Rooseveltových *Rough Riders**. Naverbujeme, zformujeme a nasadíme do akce malý oddíl (spartských tři sta), který bude po boku spojenců bojovat s Islámským státem na zemi. Za pomoci tajných kanálů jsem se spojil s klíčovými lidmi, jejichž názory jsem respektoval – šlo o vojáky, s nimiž jsem sloužil – informoval je, že sice jde o na pohled bláznivý nápad, přesto by ale zformování takové jednotky nebylo žádnou partyzánštinou. Situace po nějaké akci přímo volala. Samotný boj by byl důležitý, to jistě, ale neméně významný by byl signál, vyslaný všem Američanům – stále je možné znovu oživit bojovného ducha, který dřímá v každém Američanovi. Fox News mi mohla posloužit jako řečnická tribuna. Měl jsem jisté konexe. Co si o tom myslí?

Po pravdě mi takový nekonvenční postup nebyl cizí. Podobně odvážný krok jsem podnikl už v červenci 2005. Dokončil jsem roční službu na Guantánámu a pracoval jsem jako obchodní analytik na Wall Street. Přečetl jsem článek o sebevražedném bombovém útoku v Bagdádu, při kterém bylo zabito sedmadvacet lidí. Osmnáct obětí bylo mladších třinácti let. Zahynul i jeden čtyřiařadvacetiletý americký voják. Seděl jsem toho dne na pohodlné židli u svého stolu poblíž burzy a zaplavovaly mne televizní záběry eskalujícího násilí. Ale neunavovaly mne. Motivovaly mne. Zkusil jsem se spojit s jedním ze svých vojenských kontaktů – a vyšlo to. Dotyčný byl velitelem

* Americký 1. dobrovolnický jezdecký pluk v americko-španělské válce roku 1898. Budoucí americký prezident Theodore Roosevelt v pluku sloužil jako zástupce velitele, později se stal jeho velitelem. Pozn. překl.

roty u legendárních *Rakkasans* (187. výsadkový pěší pluk) 101. výsadkové divize. Byl mým instruktorem v pěchotním učilišti a nyní – jak mi téměř okamžitě napsal v e-mailu – potřeboval nového velitele druhé čety. Museli jsme se pořádně poprat s pentagonským úředním šimlem, ale nakonec jsem si během tří měsíců nechal proštípnout jízdenku do Fort Campbellu, cvičil s četou v Kuvajtu a dorazil do Bagdádu, kde jsme sloužili čtyři měsíce, než nás převeleli do Samarry.

Naše jednotka byla v Samaře, když al-Káida vyhodila do vzduchu Zlatou kopuli, čímž zkomplikovala naši snahu potlačit povstání, porazit nepřítel a přivést naše chlapce domů. Stejně jako tolik ostatních si i naše jednotka prošla doslova vším – prováděla pěší hlídky a vykopávala domovní dveře, jednala s místními předáky, zažívala přestřelky a dostávala výhrušky smrti. Naši vojáci na cizí půdě dokázali velké věci, stejně jako v Afghánistánu, kde jsem byl instruktorem. Stejně jako ostatní příslušníci jednoho procenta mé generace – ti, kteří oblékli uniformu – jsem toho hodně viděl, uvědomoval jsem si ale také, že mimo naši četou existuje ještě další, mnohem širší svět. Byli jiní vojáci – stínoví vojáci – procento z procenta, kteří operovali uprostřed noci, aby mezi našimi nepřáteli rozsévali strach a smrt. Zvláštní operace. Během let jsem se o nich dozvěděl mnohem víc – s tím, jak jsme slýchali příběhy o jejich statečnosti a odvaze. Každý z nás hrál svou roli, počínaje řadovými jednotkami, jako byla ta moje, přes zvláštní operace až po naše oči na obloze a lodi na moři.

Jak už vám pravděpodobně došlo, brigáda Drsných jezdců v roce 2014 nakonec nevznikla. Srdce byla ochotná, morálka vysoká, k překonání bažiny byrokratické netečnosti to ale nestačilo. Opravdu jsme se snažili, ale nešlo to. Upřímně řečeno, už samotná snaha měla terapeutický, i když nedostatečný účinek.

Teď k mé době u Fox News. Usmálo se na mne štěstí, protože jsem měl k dispozici platformu, díky které jsem se mohl podělit o svou

vojenskou minulost a příběhy z doby mé vojenské služby – vždy jsem si ale uvědomoval, že je mnoho jiných, kteří takovou možnost nemají. Byl jsem a stále jsem nesmírně vděčný za to, že jsem se ve vysílání mohl soustředit na rozličné aspekty veteránských zážitků a zkušeností. Přesto jsem chtěl více než se jen podělit o dosud neznámé příběhy – chtěl jsem se ponořit hlouběji a přinést ještě bezprostřednější a důvěrnější pohledy na život těchto obyčejných Američanů, kteří dokázali neobyčejné věci. Někteří na bojišti obětovali doslova všechno, další tiše trpěli po návratu domů – do Ameriky, která se k těmto vojákům a všemu tomu, co prožili, zdála být tak lhostejná, přehlíživá, odtažitá.

Ukázalo se však, hlavně díky reakci na jednotlivé díly mého pořadu Fox & Friends, že můj pohled na americkou veřejnost jako lhostejnou, přehlíživou a odtažitou nebyl zcela přesný. Lidé se chtěli dozvědět více. Chtěli znát skutečný příběh. Chtěli porozumět. Černý prapor Islámského státu vlál jen tak dlouho... dokud jej další generace amerických vojáků, vyslaná novým prezidentem, nevymazala z mapy. Vzestup a pád Islámského státu jakýmsi zvláštním způsobem ještě podtrhl nutnost vyprávět dlouhé, komplikované, konfliktní a odvahou naplněné příběhy mužů, kteří se od 11. září nacházeli v boji. Vyhráli jsme? Prohráli jsme? Stálo to za to? Na odkaz těchto vojáků nesmíme zapomínat – ukazuje to, čeho bychom si měli skutečně vážít.

A z toho všeho vzešla myšlenka na vznik této knihy. Politici a média sice mohou obraz jakéhokoli konfliktu lakovat na růžovo, ale těm, kteří v něm bojovali, z paměti nikdy nevyymizí vzpomínky na to, jak to ve skutečnosti bylo. Vojákům, kteří opustili rodiny, přátele a pohodlí, aby pro svou zem dělali špinavou práci. O jejich osudech je třeba vyprávět. A pak se veteráni vrátí domů, s nadějemi a sny – a válečnými jizvami. S obtížemi se vrací do civilního života, mnozí

si přinesli zranění (viditelná i skrytá), mnozí zápasí s posttraumatickou stresovou poruchou, sebevraždou jich umírá více než na bojišti. Nesmíme od nich odvrátit pohled, pokrčit ramena a poznamenat, že tak to prostě chodí.

A šli jsme přímo na věc. Někdo to prostě udělat musel. Museli jsme se se svými rodinami, s celým národem podělit o to, co znamenalo být tam, bojovat, ztratit kamarády. Co to vše znamenalo – a co to znamená pro naši zem – jsme si museli s naprostou upřímností vyjasnit i sami mezi sebou.

Televizní pořad *Modern Warriors* na Fox News a Fox Nation byl dílem skvělého týmu. Všechny nás motivoval jeden cíl – společné přání vyprávět pravdivý příběh. Dostat se až ke kořenu pravdy. Ve čtyřiaadvacetihodinovém zpravodajství politicky nekorektní verzi událostí obvykle nedostanete. Tato kniha je jedním dílkem stále rostoucí skládačky – kolektivního portrétu našich novodobých bojovníků, toho, co viděli, co dělali a co přitom *skutečně* cítili. Na srdci toho mají opravdu hodně a mým úkolem v tomto projektu je – stejně jako v televizních pořadech – ustoupit do pozadí a nechat mluvit je. Cílem televizních pořadů i této knihy je vytvořit přirozené prostředí, v němž se veteráni budou cítit natolik příjemně, aby vyprávěli *skutečný* příběh. Aby byli ve společnosti spolubojovníků, měli spoustu času, veselou náladu, plnou sklenici v ruce a vzduchem létala jedna historka za druhou. Cílem této knihy je, abyste měli pocit, že s nimi klábosíte někde v baru.

Svou přirozeností jsou tito veteráni přímočaří. A mají vyhraněné, zkušeností podložené názory. V uzavřené společnosti svých druhů, v kruhu rodiny, se nedrží zpátky. To platí i zde. Díky této knize máte tu čest nahlédnout do jejich životů. Své příběhy vyprávějí kvůli sobě i kvůli vám. Spojuje je společné přání vykročit za hranice užší vojenské rodiny – a oslovit i vás.

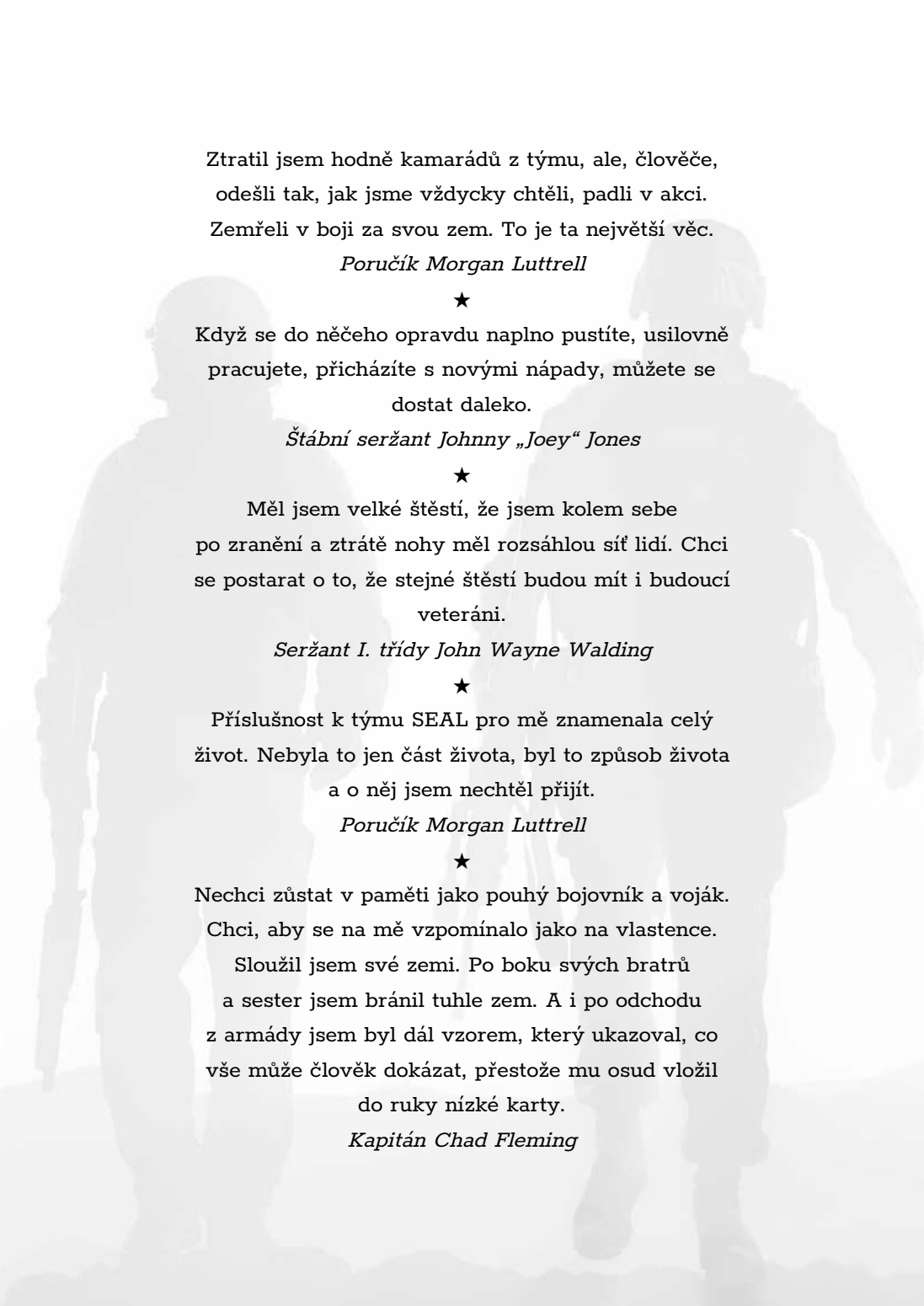
Každá kapitola této knihy se soustřeďuje na osudy jednoho novodobého bojovníka, který souhlasil s tím, že se podělí o své zkušenosti a postřehy. Příjemné, nepříjemné, divné, krásné, ošklivé – skutečný příběh, vyprávěný jejich vlastními slovy na základě rozhovorů, které jsem s nimi vedl. Zasahoval jsem do nich pouze v nezbytných případech kvůli srozumitelnosti a hladšímu toku vyprávění. Má slova jsou vytištěna jiným typem písma, než bylo použito ve vyprávění v první osobě.

Jejich příběhy jsem vedle toho uspořádal do několika okruhů, chtěl jsem tím zdůraznit podobnosti a odlišnosti mezi těmito pozoruhodnými osobnostmi. Můžete si vybrat, zda je budete číst po pořádku, či „na přeskáčku“, abyste získali plnou představu o tom, co naši vojáci zažili.

Mám tu čest mnohé z nich považovat za své přátele. Jsou to velcí Američané. Jsou to hrdinové – i když takové označení odmítají. Díky práci na této knize jsem ještě hrdějším Američanem – ani jsem nevěděl, že to je vůbec možné. Tito muži jsou skuteční vlastenci a skuteční bojovníci. Stejně jako jejich předchůdci někteří do armády vstoupili z idealismu, jiní kvůli penězům, ale jakmile se z nich po krátké době stali bratři ve zbrani, byl už důvod vstupu vedlejší. Když začnou lézat střely, nejsou už žádní republikáni nebo demokrati, bílí nebo černí – pouze bratři, největší z našich mužů a žen.

Tato kniha je věnována všem, kteří vyslyšeli volání vlasti. Kteří riskovali vše – a zvláště těm, kteří na oltář svobody přinesli oběť nejvyšší.

Nikdy na ně nezapomeneme. Věční bojovníci, v životě i ve smrti. Ať jejich příběhy nikdy neupadnou v zapomnění.

Ztratil jsem hodně kamarádů z týmu, ale, člověče,
odešli tak, jak jsme vždycky chtěli, padli v akci.
Zemřeli v boji za svou zem. To je ta největší věc.

Poručík Morgan Luttrell

Když se do něčeho opravdu naplno pustíte, usilovně
pracujete, přicházíte s novými nápady, můžete se
dostat daleko.

Štábní seržant Johnny „Joey“ Jones

Měl jsem velké štěstí, že jsem kolem sebe
po zranění a ztrátě nohy měl rozsáhlou síť lidí. Chci
se postarat o to, že stejné štěstí budou mít i budoucí
veteráni.

Seržant I. třídy John Wayne Walding

Příslušnost k týmu SEAL pro mě znamenala celý
život. Nebyla to jen část života, byl to způsob života
a o něj jsem nechtěl přijít.

Poručík Morgan Luttrell

Nechci zůstat v paměti jako pouhý bojovník a voják.
Chci, aby se na mě vzpomínalo jako na vlastence.

Sloužil jsem své zemi. Po boku svých bratrů
a sester jsem bránil tuhle zem. A i po odchodu
z armády jsem byl dál vzorem, který ukazoval, co
vše může člověk dokázat, přestože mu osud vložil
do ruky nízké karty.

Kapitán Chad Fleming

ČÁST I

NIKDY SE NEVZDÁVAT

Upřímně, nemám ponětí, jak jsem to dokázal. Každý den vstát, každý den se vystrojít a opustit bezpečný perimetr. Teď každý den myslím jen na to, že chci domů a bolí mě záda. Chci lázeň se solí do koupele a nějakou zmrzlinu. Oceňuju všechno, co ten chlap, kterým jsem tehdy byl, dokázal. Jestli by to dokázal ten chlapík, kterým jsem dneska, to nevím, mám-li být upřímný.

Seržant Nick Irving

Počítáte s tím, že přijdete k úrazu. Každou noc vyrážíte ven s vědomím, že vám hrozí bezprostřední nebezpečí.

Seržant Mat Best

WALDING

U.S. ARMY

AIRBORNE

KAPITOLA I

— ★ ★ ★ —

SERŽANT I. TŘÍDY (VE VÝSLUŽBĚ)

JOHN WAYNE WALDING

US ARMY

Člověče, právě žiju velký americký
jednonohý sen. Kdyby to tak nebylo,
tak by ten chlap, který mě střelil,
vyhrál. A on nevyhraje.

Ležel jsem na zádech a díval se do tváří zdravotníků, kteří mě vezli L polní nemocnicí. V očích těch mladých kluků jsem viděl strach. Po strašlivé přestřelce mě evakuovali z afghánského údolí Šók. Do pravé nohy mě zasáhla střela, která ji téměř utrhl. Teď tu ležela složená jako ptačí křídlo, natlačená do mého rozkroku. Taktické škr-tidlo turniket mi sice zachránilo život, stejně jsem ale ztratil spoustu krve a teď jsem měl navíc nový problém... přestal jsem dýchat.

Hned po zranění jsem pohlédl dolů na nohu a viděl jsem, že to vůbec, ale vůbec není dobré. Noha bezvládně visela na nějakých dvou číslech masa, musel jsem s tím něco dělat. Ne, nepopadl jsem svůj zelený baret, nepřešel jím po noze a neřekl jsem seržantovi, že teď nemám čas krváčet. Udělal jsem to, co by udělal každý člověk. Křičel jsem. Ječel jsem. Po několika vteřinách jsem si ale uvědomil, že se musím přizpůsobit tomuto novému normálu. Jestli nezastavím krvácení, tak umřu.

Celý život operuji s tím, že jsem trouba, ale jelikož si to uvědomuji, jsem díky tomu vlastně skoro chytrý. Řekl jsem si: *Právě ti ustřelili nohu. Měl by sis říct o pomoc.* Požádal jsem Davea, aby mi pomohl nasadit turniket. Udělal to, jak nejlíp uměl.

Když jsme ho měli nasazený, pomyslel jsem si: *Ať se propadnu, Spielberg měl pravdu! Vypadalo to přesně jako ve filmech.* Ale tohle nebyl film. Krev stříkala do vzduchu. Dobré na tom bylo, že jsem to viděl a věděl jsem, že musím turniket víc utáhnout. Když jsem viděl, že krvácení ustává, věděl jsem, že je to dobré.

Sáhl jsem také po injekci morfia proti bolesti. Jeden konec plastické trubičky byl purpurový. Nemohl jsem si vzpomenout, ze kterého konce má vystřelit jehla, a tak jsem se obrátil na člověka nejpovolanějšího, svého zdravotníka, který právě ošetřoval další těžce zraněné.

„Hej, Rone!“ křikl jsem na něj. „Která strana je spodní?“

„Purpurová!“

Obrátil jsem injekci purpurovým koncem dolů, udeřil a ucítil ostrou bolest v palci.

To mě dožralo, takže jsem po něm tu injekci hodil. „Máš jedinou práci, Rone. Jedinou práci a poděleáš to! Až tě zase potkám, tak tě zmlátím touhle nohou, Rone!“

Uprostřed boje se celý tým rozesmál.

Říká se, že pokud je nějaké vyprávění pravdivé, nejde o chlubení. To platí i pro osud Johna Wayne Waldinga. Osud mu nadělil osobnost velkou jako Texas a vzácnou a odzbrojující kombinaci optimismu, zranitelnosti a odvahy. Ale co jiného čekat od muže s jeho jménem a datem narození – 4. červencem?

John Wayne vyrůstal v Groesbecku, asi šedesát kilometrů východně od Waca. Se smíchem říká, že to bylo jako ocitnout se ve *Světlech páteční noci*. Vzdor tomu, že ve městě žilo jen asi 3 500 obyvatel, mělo střední školu, jejíž součástí byl i fotbalový stadión za deset milionů dolarů. Jako každý správný texaský, venkovský kluk hrál John Wayne fotbal a baseball a běhal. Nejmilejší vzpomínky má na to, jak poslouchal babičku zpívající v kostelním sboru, jak čekal na číhané na jelena nebo jak po dědečkově boku rybařil. Tehdy se mu do kůže otiskl starý dobrý kód chování – dělat správné věci, poctivě pracovat a pomáhat ostatním.

Svým prarodičům je John Wayne vděčný za to, že ho dokázali „srovnat“. Jeho matka měla mexické kořeny, otec, dělník na texaských ropných polích, byl bílý Američan. Slovy Johna Wayne: „Tady máte celý Texas – tacos a ropné plošiny.“

Oba jeho rodiče naneštěstí skončili ve vězení, ještě když byl John Wayne malý. V jedné ze svých prvních vzpomínek vidí otce v oranžové

věžeňské kombinéze, připoutaného k deseti dalším trestancům. Jeho rodiče měli problémy s drogami, hlavně marihuanou, a podle jeho soudu byli „dobří lidé, ale špatní rodiče“. Prázdný prostor, vzniklý nepřítomností rodičů, vyplnili jeho prarodiče, Sam a Grace Waldingovi. John Wayne to vidí tak, že rodiče mu ukázali, jak vypadá špatná cesta, a prarodiče, jak vyhlíží ta správná. Sam vyrůstal v domku s udusanou dřevěnou podlahou, odešel ze školy a ve čtrnácti letech začal pracovat u vrtné soupravy. Později celou soupravu řídil. John Wayne je přesvědčen, že to je samotná podstata Ameriky. „Můj děda mi ukázal, že nikdy nesmíte dopustit, aby vám životní okolnosti diktovaly budoucnost. Že nezáleží na tom, kdo jste a z jakého prostředí pocházíte, že v Americe nakonec vždy zvítězí poctivá práce a obětavost. Je můj hrdina, a proto jsem po něm pojmenoval svého syna. Sice jsem to zkusil s Johnem Waynem mladším, ale má žena o tom nechtěla ani slyšet.“

Existuje ještě další přísloví: „Jablko nepadá daleko od stromu.“ Sam byl na svého vnuka stejně hrdý jako John Wayne na něj – a z dobrého důvodu. John Wayne celých dvanáct let sloužil v americké armádě. Z toho sedm let u zelených baretů a jako příslušník 3. skupiny zvláštních jednotek ve Fort Braggu v Severní Karolíně. Mezi jeho operační turnusy patří Irák a Afghánistán. Sloužil v ODA 396/3336 jako spojovací seržant zvláštních jednotek a v odstřelovačském odřadu jako instruktor.

V roce 2008 během boje v údolí Šók (operace *Commando Wrath*) střela nepřátelského snipera Johnu Waynovi roztránila nohu. Nakonec mu ji museli amputovat. Ale slovo „odhodlaný“ je při popisu Johna Wayne Waldinga příliš slabé. Po zranění absolvoval odstřelovačský kurz zvláštních jednotek a stal se prvním sniperem zelených baretů s amputovanou končetinou. Za pomoci ruční kliky se v roce 2009 zúčastnil bostonského maratónu, ve kterém doběhl čtvrtý. V témže roce skončil v první desítce v newyorském maratónu, s asi dvacetikilogramovou záteží na zádech ušel pamětní bataanský pochod smrti (dlouhý zhruba

40 kilometrů) a nedávno uběhl dallaský maratón. Během vojenské služby si John vysloužil Stříbrnou a Bronzovou hvězdu, Purpurové srdce, pěchotní bojový odznak, výsadkový úderný odznak a nášivku zvláštních jednotek. Za svůj nejlepší výkon ale pokládá sňatek se svou manželkou Amy a výchovu jejich čtyř dětí – Emmy, Sama, Andie a Hannah v Little Elmu v Texasu.

NAJÍT LEPŠÍ CESTU

Když mi bylo dvacet, podíval jsem se na sebe do zrcadla. Pořád jsem trčel v Groesbecku, měl mizernou práci bez vyhlídek a chtěl vypadnout, abych viděl svět a vedlo se mi líp. Už jsem měl plné zuby toho, být bez peněz. Jeden můj kamarád, Clayton Loper, sloužil v armádě a vyprávěl mi o tom. Rozhodl jsem se, že se taky nechám nabrat. Nevěděl jsem ale, že existuje náborový příspěvek ve výši deseti až dvaceti tisíc dolarů, o kterém mi náboráři neřekli. No, tolik k tomu. Jedenáctého září jsem byl v základním výcviku a o několik měsíců později jsem už byl v Iráku jako střelecký operátor/technik. Byl jsem nadšený. Budu moci vypouštět Patrioty. Ale nebylo to tak *cool*, jak to znělo.

John Wayne se držel rady svého dědečka a chtěl být zase o něco lepší. Využil příležitosti nechat se převelet do Fort Braggu. A tam poprvé uslyšel o zelených baretech. Během třiceti dnů znal datum výběru, nastoupil do drsného výcvikového kurzu uchazečů zelených baretů a nakonec získal právo vytoužený zelený baret nosit.

Šestého dubna 2008 byl John Wayne spolu s dalšími příslušníky 3. skupiny zvláštních jednotek v afghánské provincii Núristán u severozápadní hranice s Pákistánem. V této operaci sloužil jako velitel úderného týmu 1. Spolu

s Davem Sandersem byli jedinými Američany v týmu. Spolu s nimi tým tvořil afghánský tlumočnick, kterému říkali *Boo-yah*, a deset příslušníků afghánských komand. Cílem jejich operace, kódově označené *Commando Wrath*, bylo zabití nebo zajetí významného cíle, Gulbuddína Hekmatjára. Armáda hodnotí cenu cíle na číselné stupnici, Hekmatjár obdržel 0 – nejvyšší ohodnocení, stejně jako Usáma bin Ládín. Hekmatjárova skupina operovala v údolí Šók, odhadovalo se, že velí třem tisícovkám bojovníků, vesměs příslušníků militantní skupiny. Hrozilo nebezpečí, že ke vstupu do ní budou donuceni všichni afghánští muži z údolí.

Hekmatjárovi muži zaujímali postavení vysoko nad dnem údolí. Bylo to ideální místo ke kontrole veškerého pohybu do údolí i z něj. Horský terén byl krásný, ale smrtelně nebezpečný. Svahy údolí byly strmé. Zpravodajské informace naznačovaly, že nepřátelský opěrný bod se nachází asi 150 metrů nad údolím, které samo leželo v nadmořské výšce tří tisíc metrů. Nastalý boj vedl k udělení deseti Stříbrných hvězd za statečnost, nejvyššího počtu dekorací udělených za jedinou akci od vietnamské války. Později byly dvě z těchto Stříbrných hvězd změněny na kongresovou Medaili cti – u zdravotníka zvláštních jednotek Rona Shurera a zbraňového seržanta zvláštních jednotek Matthewa Williamse. Vedle toho byl k nim přidělený letecký návodčí Zach Rhyner vyznamenán Leteckým křížem.

DO ÚDOLÍ SMRTI

Vesnice stála na horském svahu. Terén byl tak drsný, že vrtulníky nemohly přistát – příliš mnoho balvanů ve vádí, úzké rokli, kterou dosud protékala voda z tajícího sněhu. Piloti sestoupili až do výšky asi tří až pěti metrů nad zemí. Vyskočili jsme a já si pomyslel: *Ted' přijdeme o deset až patnáct procent našich vojáků* – kvůli vykloubeným kolenům a vymknutým kotníkům. Ale při přepočítávání jsme zjistili, že se nikdo nezranil.

Zahájili jsme výstup po úzkých kozích stezkách. V té nadmořské výšce se nedýchalo snadno, zvláště s nákladem, který jsme nesli. Postup byl pomalý, ale vytrvalý. Jako úderný tým 1 jsme šli v čele. Dostali jsme se až na asi 40 metrů k budově, stojící na okraji vesnice, a vzápětí jsme se ocitli v palbě, která se na nás valila jako lavina. Slyšel jsem, jak nám nad hlavami sviští střely. Hlavním cílem útoku jsme ale nebyli my. Nepřítel šel po velitelské a řídicí jednotce, která se nacházela ve svahu pod námi.

Během prvních pěti minut jsem ve sluchátkách slyšel, že C. K., náš hlavní tlumočnick, zemřel po zásahu do hrdla. Dillon Behr, radista zvláštních jednotek, byl postřelen do boku a podle zdravotníka odhadu vykrvácí do dvaceti minut. Věděl jsem, že vzhledem k situaci nemá velkou naději na přežití. Dolů z hory se nedostaneme a nedokážeme ani potlačit nepřátelskou palbu tak, aby se k nám včas dostal evakuační vrtulník.

O několik minut později došla zpráva, že Luis Morales byl dvakrát postřelen do nohy. V té chvíli nám bylo jasné, že výše do svahu se už nedostaneme. Musíme sestoupit dolů, do míst, kde se nacházela velitelská a řídicí jednotka, tam, kam směřovala palba. Budeme muset zahájit operaci Lidský štít – vlastními těly zachycovat střely, zatímco se Ron Shurer, náš jediný zdravotník, bude snažit oba zraněné udržet naživu.

V OKAMŽIKU ZMĚNĚNÝ ŽIVOT

Fungovalo to docela dobře, pak se to ale po zhruba třech hodinách stalo. Právě jsem se přesouval z jednoho postavení do druhého, když tu se pode mnou náhle podlomila pravá noha. Padl jsem dopředu, převalil se a pohlédl dolů na nohu. Visela v úhlu pětáctýřiceti stupňů, na pouhých dvou až třech centimetrech masa. Hrozně to bolelo.